З берез безшелесно часом
Спадає жовклий лист,
Старинний вальс "Осінній сон"
Ридає гармоніст.
Чимсь любим, рідним звуки ці
Озвалися в душі,
Сидять, замріявшись, бійці,
Мої товариші.

Під цей же вальс, було, в маю
Ходили ми на круг,
Під цей же вальс в своїм краю
Любили ми подруг,
Під цей же вальс струмилось нам
Ясних очей тепло,
Під цей же вальс журилось нам,
Коли їх не було...

І ось він знову забринів
В лісу прифронтовім,
І кожен слухав, кожен снив
Про дальній рідний дім.
І кожен думав про свою,
Що вроду не забуть,
І кожен знав, що лиш в бою
До неї знайде путь.

Ну, друзі, що ж, як нам черга,
Міцніш стискаймо сталь!
Нехай в руках росте снага,
Хай змовкне в серці жаль;
Хай сяйво світлої мети
Веде на подвиг нас,

А в землю випаде лягти —
То це ж буває раз.

Та хай і смерть — в огні, в диму
Не віджахне бійця,
І що призначено кому, —
Хай зробить до кінця.

Настав наш час, як інші йшли,
Так, друзі, й ми підем!
За все, чим вчора ми жили,
За все, що завтра ждем.

За тих, що в'януть, ніби лист,
За весь наш рідний край...
Заграй другої, гармоніст,
Похідної заграй!